

Loučeňský

www.loucen.cz

občasník

ročník: XXV číslo: 2/2023

Otevření nové mateřské školy

Dne 1. 9. 2023 v 15,00 hodin byla slavnostně otevřena naše nová mateřská škola. Pozvání přijala paní hejtmanka Středočeského kraje Mgr. Petra Pecková, první místopředsedkyně Poslanecké sněmovny PČR Ing. Věra Kovářová a místopředseda Senátu PČR Ing. Tomáš Czernin, zástupci okolních obcí a loučeňští zastupitelé. O zahájení projevila zájem i široká veřejnost. Velké množství zúčastněných školku chválilo, což mne opravdu těší.

S posledními úpravami jsme finišovali ještě ve čtvrtek do noci a během celého dopoledne v pátek 1. září. Chvillemi jsme propadali panice, zda se vše dokončí do slavnostního otevření. Pracoval každý, kdo měl ruce a nohy (nejen učitelky a uklízečky, ale také já s dalšími zastupiteli a zaměstnanci městyse Loučeň...atd.). Vše na minuty klaplo a návštěvníci mohli vidět novou školku v celé své kráse.

Naším dětičkám jsme předali novou školku s kapacitou 72 dětí, kde jsou tři třídy nově kompletně vybavené krásným barevným nábytkem, a to včetně pračky, sušičky, 2 x myčky nádobí, 2x trouby, 2x mikrovlnné trouby.

Interiér zkrášluje i barevná výmalba od dvou šikovných studentek 1. ročníku Střední školy designu v Lysé nad Labem – Dominiky Holánkové a Anny Špetlové.

Realizace školky

V roce 2019 zastupitelé zhodnotili situaci nárůstu populace a rozhodli se zrealizovat novou školku tak, aby prostory MŠ ve stávající základní škole mohly být využívány školou, kde chyběly místnosti učeben, družiny atd.

V letech 2020-2021 byla vyhotovena projektová dokumentace a zajištěno stavební povolení. Po vyhlášení výběrového řízení se uzavřela smlouva s vítězem, firmou Pohl CZ. Stavebně bylo dílo předáno v červnu 2023, kdy nastoupila fir-

ma, která kompletně vybavila školku zakázkovým nábytkem. Poslední týden v srpnu se montovalo, uklízelo, vybalovalo, aby 1. září bylo vše hotovo.

Na realizaci stavby bylo nezbytné zajistit finance, a to formou úvěru, z kterého je čerpáno i na stavbu vodovodu a kanalizace ve Studcích, Studečkách a Na Vinici (dokončení tohoto stavebního záměru je plánováno do konce roku 2023). U obou staveb jsme dosáhli i na dotace. Kompletní vyúčtování a souhrn financování za rok 2023 zveřejníme v novoročním Občasníku.

Škola

Před zahájením prázdnin se rozjela i nákladná rekonstrukce prostor po mateřské škole, družině a šatně. Od 4. září mohou žáci školy využívat novou učebnu IT (pro 30 dětí), nové prostory družiny, nové šatny s novými skříňkami, kompletně zrekonstruovaná sociální zařízení nejen v přízemí, ale také v 1.patře. Vyučující získali nový kabinet (2x), sborovnu a sociální zařízení v 1.patře. I tady se finišovalo do posledních minut.

V tomto týdnu bude ještě zrekonstruována bezbariérová rampa, která umožní snazší přístup osobám s omezeným pohybem i převoz jídla z budovy školy do nové budovy školky. Všechny uvedené stavební práce a vybavení stálo městys Loučeň hodně peněz, ale není na místě této investice litovat. Jsou to peníze (i dluhy) nás všech, ale jsou investovány do našich dětí a jejich vzdělávání. Děti, to je naše budoucnost. Abychom neinvestovali pouze z rozpočtu městyse, vznikla dohoda mezi sousedními obcemi o finančním vyrovnání za děti, které z okolí dojíždějí. Tyto finance budou využity k lepšímu vybavení školky.

Bohužel, abychom se chovali jako správní hospodáři, bude nutné přijmout i opatření, kdy do školy a školky budou přednostně přijímány děti s trvalým pobytem na Loučeni a z obcí, se kterými má městys dohodu o finančním vyrovnání. Je možné, že v příštím roce nebudou některé děti do školy přijaty. Zkontrolujte si prosím, kde mají vaše děti trvalé pobyty. Zda jsou skutečně hlášeny na Loučeni nebo v obci s dohodou (Chudíř, Seletice, Jíkev, Všechlapy, Krchleby, Mcely atd.). Pokud zde děti nejsou hlášeny, obec přichází o finance, které pak nemůže dále investovat. Trvalé pobyty prověří i výše uvedené obce a budou je řešit stejným způsobem jako Loučeň.

Závěrem bych chtěla ještě jednou poděkovat všem, kdo přiložili ruku k dílu a pomohli se stěhováním, úklidem, montáží, obcerstvením. Také děkuji všem, kteří se přišli podívat a seznámit se s novými prostory.

Jste báječní a moc si Vás vážím.

Marta Peterková

Kultura na Loučení

800 let založení Loučeně 1. 7. 2023

Všem zúčastněným, všem, kdo pomáhali a všem sponzorům moc děkuji za spolupráci na našich slavnostech. Neškromně si dovoluji sdělit, že loučeňské oslavy sklídily velký úspěch a vše proběhlo podle plánu. Sice jsem byla celý den ve stresu, aby vše klaplo a hodně jsem si oddychla, když jsme vše uklízeli, ale byla jsem hrdá na to, jak jsme to vše krásně zvládli...společně pospolu. Tak to má být.

Mezinárodní hudební festival TT Loučeň – XXIV. ročník – k této akci napsal krátký článek pan profesor Radomír Melmuka, kterému bych touto cestou chtěla velice poděkovat za jeho přínos kulturnímu životu v našem městysu. Tradiční akce byla opět obsazena velice zajímavými hosty a návštěvnost v tomto roce byla neuvěřitelná.

Oslavy 130 let fotbalu a pouť

o víkendu 12.–13. 8. proběhla na Loučení tradiční pouť u KD Loučeň s pouťovou zábavou. V sobotu zároveň probíhaly i oslavy 130let založení prvního fotbalového klubu v Čechách.

Marta Peterková, starostka

Připravované akce

7. 10. Jablkořan – viz plakát. Na této akci se můžete zúčastnit **soutěže o nejlepší – nejchutnější jablečný moučník**. Věk ani pohlaví nejsou omezeny. Jak se zúčastnit? Upečte Váš oblíbený jablečný moučník a přineste ho do KD Loučeň mezi 14,00h - 14,30h. Výrobky budou oceněny dle anonymního hodnocení odborné poroty a návštěvníků. Ceny – zapůjčení vozu Hyundai na celý víkend, elektrospotřebič od. Fa Kutílek, s. r. o. Nymburk, pečící pomůcky, knihy, kalendáře... každý ze zúčastněných obdrží dárek.

Malování obrázků – od 14,00- do 15,30h budou mít v KD možnost děti namalovat obrázek s jablečnou tematikou. Obrázky budou vyvěšeny a budou oceněny dle anonymního hodnocení odborné poroty a návštěvníků. Kategorie školka–školička (1. stupeň) – škola (2. stupeň), teenager 16+. Každý zúčastněný dostane dárek za dokončený výkres. Ceny – batohy, knihy, psací potřeby, sladkosti... Kreslicí potřeby jsou zajištěny na místě (pastelky, fixy...)

14. 10. Patřín – ul. Na Pískách (Rudý koutek) - **Drakiáda**

3. 11. KD setkání dříve narozených

4. 11. KD Loučeň – Halloween od 14 hodin dětská zábava, od 20 hodin zábava pro dospělé – soutěže o nejlepší masky

25. 11.–26. 11. v KD Vánoční jarmark

3. 12. Pochod čertů a Krampus s Mikulášskou nadílkou – ul. Nymburská ke stromu u č. p.97 (úřad), rozsvícení stromu s koledami a svařáčkem

Cestička do školy známě se vine...

Rozhovor s ředitelem základní školy a mateřské školy Mgr. Zdeňkem Kubálkem

Pane řediteli, dovolím-li si parafrázovat slova básně K.V. Raise, jak vám se letos vine cestička do školy a jaký byl pro vás začátek nového školního roku?

Zahájení bylo tentokrát opravdu velkolepé. Prvního září jsme slavnostně otevírali nový pavilon mateřské školky za účasti zastupitelů městyse Loučeň v čele se starostkou Martou Peterkovou a politické reprezentace Středočeského kraje (poznámka redakce – viz článek na první straně Občasníku). Velkým dnem pro nás bylo i pondělí 4. září, spojené s přivítáním prvňáčků. První školní den je tradičně velkou událostí nejen pro ně, ale i pro jejich rodiče a prarodiče.

Pro Vás osobně musí být začátek školního roku už rutinou. Pokolikáté už vstupujete do nového školního roku jako učitel?

Po vystudování oboru matematika–chemie na pedagogické fakultě jsem učil jedenáct let na nymburském čtyřletém gymnáziu a v roce 1999 jsem přišel do Loučeně na místo zástupce ředitele a zároveň vedoucího školní jídelny. Obě funkce jsem tehdy vykonával souběžně. Až v roce 2008 jsem se na základě výběrového řízení stal ředitelem zdejší základní školy.

Přechod na manažerskou pozici pro vás tehdy nebyl asi jednoduchý.

Ano, na gymnáziu bylo postavení pedagoga i řešení problémů jednodušší. Byla to výběrová škola, děti i jejich rodiče měli jiné ambice i snahu. V praxi se ukázalo, že ne všechny mé idealistické představy lze naplnit a že ne všechny dobře mí-

něné snahy jsou průchozí. Velmi mi pomohla kolegyně, dnes moje dlouholetá zástupkyně Mgr. Iveta Tomanová, která už v době mého nástupu učila na loučeňské škole. Znal jsem ji už z dob studií a tehdy mi pomohla proniknout do některých záhad a vyřešit určité počáteční nesnáze.

Změnila se nějak škola za těch 24 let od doby, kdy jste nastoupil?

Ohromně. Když se na Loučení otvírala v roce 1992 nová budova školy, byla v každém ročníku jen jedna třída. Počet učitelů nepřekročil patnáctku. Letos máme dvě paralelní třídy A a B už ve dvou ročnících. Příští rok by k nám podle předběžných propočtů mělo nastoupit přibližně 35 prvňáčků. To je obrovský početní nárůst. A to jsem se nezmínil o celkovém vzhledu, vybavení a uspořádání školy, kde došlo k výrazným pozitivním změnám.

Všechny děti ale nejsou z Loučeně?

Je to tak na půl – asi 55 % je „přespolňáků“ a 45 % Loučeňáků. Zatímco v mateřské školce je většina dětí z Loučeně, do první třídy k nám nastupují i děti ze Mcel, Seletic, z Chudíře, Jíkve i Krchlebu. Obecní úřad městyse, náš zřizovatel, usiluje o to, aby kritériem pro přijetí dětí do našich škol a školských zařízení bylo trvalé bydliště na Loučení. Školy v Nymburce, kam by třeba děti z Krchlebu mohly dojíždět, jsou bohužel přeplněné a dojíždění do Loučeně je pro ně dopravně nejméně komplikované. Už minulý rok jsme u nás měli 6 dětí z Krchlebu.

To jste museli bojovat s nedostatkem místa.

To ano. S místnostmi jsme byli nadoraz. Zrušili jsme nej-
dříve malou knihovnu, poté laboratoř chemie. V jejich prosto-
rách vznikly dvě malé kmenové třídy. Neřešitelným letitým
problémem byla kapacita mateřské školky. Při zápisu nastal
takový převis, že jsme ročně nemohli přijmout kolem dvanácti
až čtrnácti dětí. Záměr obce získat grant na novou MŠ nako-
nec vyšel. Stavba šla tak rychle kupředu, že prakticky během
jednoho školního roku byl postaven nový pavilón s kapacitou
72 dětí. O tom vám ráda popovídá vedoucí mateřské školy Bc.
Barbora Henzlová. Během prázdnin se nám podařilo bývalé
místnosti, kde byla školka, stavebně upravit tak, že tu vznikla
moderní učebna výpočetní techniky. Nábytek pořídil náš zřizovatel
a máme tu špičkové technologické vybavení – inter-
aktivní panel a 18 notebooků. To je zatím docela postačující,
protože třídy se na výuku výpočetní techniky podobně jako
na jazyky pílí. Kromě toho vznikla v prostorách uvolněných
školkou sborovna, třída školní družiny a zázemí pro školního
psychologa a speciální pedagogku.

Informatika se stává v celém školství prosazovanou prioritou. Jak k tomu přistupuje loučenská škola?

Stále více úkonů se provádí elektronicky, digitalizace se
stává součástí našeho každodenního života a je dobré se s ní
seznamovat od malička. Vytváření databází a jejich propojo-
vání je nesmírnou výhodou. Je nutné, aby děti zvládaly ne-
jen dovednosti, ale i nadstavbové gramotnosti a učily se být
obezřetnými. Výpočetní technika je i výborným podpůrným
prostředkem při výuce, ale nesmíme ji přeceňovat. Dobrého
učitele nenahradí.

Za léta vašeho působení došlo jistě i proměně a rozšíře- ní pedagogického sboru.

Jistě. Dříve nám pro učitele stačil na dvoře stojan na jízdní
kola, dnes je dvůr plný aut. Učitelé k nám dojíždějí z Nymbur-
ka, z Poděbrad, ze Záhornic i z Lysé. Já sám dojíždím z Hru-
bého Jeseníka. Jako jedna z mála škol se můžeme pochlubit
téměř stoprocentní aprobovaností našeho sboru a tím, že tu

máme i čtyři mužské elementy. Dnes na ZŠ učí 19 pedago-
gů s odbornou kvalifikací, 6 učitelek v MŠ a v družině pracují
tři vychovatelky. Kromě toho u nás zaměstnáváme v rámci
inkluzí šest asistentů pedagoga. To souvisí i s tím, že počet
problémových dětí narůstá. Oproti velkým městům jsme na
tom ale stále dost dobře. Když naši žáci jedou na exkurzi, na
výlet nebo nějakou soutěž, bývají chváleni za dobré chování
a vystupování. Těší nás to o to víc, že doba je plná zákeřnosti,
lidé si závidí, žijí pro peníze, rodiče nemají na děti čas, rodinné
vazby se rozpadají...

Škola asi suplovat za rodiče příliš nemůže.

Alespoň se snažíme. Už dlouhodobě spolupracujeme
s neziskovou společností SEMIRAMIS, která pro děti od čtvrté
třídy pořádá dvakrát ročně setkání. Během nich si povídají
o problémech v rodině, ve společnosti a mezi kamarády, o al-
koholu, poruchách příjmu potravy, o sebepoškozování apod.
Děti jsou naštěstí dost otevřené a se svými problémy se nebo-
jí lektorům svěřit.

Tento rok opustí deváté třídy demograficky nejsilnější ročník. Už loňské přijímací zkoušky na střední školy byly pro většinu dětí a jejich rodiče hororovým zážitkem. Jaká byla úspěšnost vašich deváťáků?

Všichni žáci byli přijati. Čtyři uspěli a dostali se na gym-
názium, dvanáct nastoupilo na střední odbornou školu, po
jednom na obchodní akademii a na zdravotnickou školu, osm
žáků odešlo na odborná učiliště.

Máte nějaké přání, kde byste rád v budoucnu viděl tuto školu?

Je toho ještě hodně, co bude potřeba postupně zlepšo-
vat. Mohl bych třeba zmínit lepší kuchyni, které se snad příští
rok dočkáme, chybí nám plnohodnotná tělocvična... Mým
hlavním přáním ale je, aby školáci i děti už i v mateřské škol-
ce vnímali školu jako svou prvopočáteční komunitu, aby sem
oni i jejich rodiče chodili rádi, aby škola byla centrem veřej-
ného dění. Chtěl bych, aby se tu učitelé cítili dobře a dobrou
pohodu pak přenášeli i na děti.

„Ve snu by mě nenapadlo, že v sedmadvaceti budu otvírat takovou krásnou školku“

říká vedoucí MŠ **Barbora Henzlová**
a hrdě nás provází prostorami nové bu-
dovy. „Jsou tu tři velké třídy – žlutá pro
nejmenší Myšky, zelená patří Sovičkám
a do oranžové chodí Opičky. Každá tří-
da má vlastní šatnu, umývárnu i skládek
na pomůcky. Jedna třída je dokonce za-
řídána bezbariérově. U každé učebny je
i plně vybavená kuchyňka s ledničkou,
myčkou nádobí a mikrovlnkou. Vedle
hlavní chodby máme i větší sklad na

výtvarné potřeby a místnost, kde je pračka se sušičkou. Jsme
tak naprosto soběstační, lůžkoviny a ručníky si pereme sami.
Vedle zázemí pro personál jsou tu třeba i WC pro veřejnost.
Všude je hlavně hodně světla, školka je moderní, a co se mi
nejvíce líbí, je její minimalistická koncepce. Prostory nejsou
přeplněné, ale vhodně uzpůsobené dětským potřebám.
Výborné je i podlahové topení, protože děti si rády hrají na
zemi. Naprosto skvělým řešením je prosklený výstup z každé
třídy na venkovní prosluněnou terasu a na zahradu s hou-
pačkami a dalšími herními prvky.“

Barbora Henzlová je zaměstnaná v mateřské školce na
Loučeni už třetím rokem. Vzpomíná, jak jí při nástupu ředitel
školy říkal: „Výhledově se tu počítá s přístavbou.“ A pak měla

možnost přímo z okna bývalé školky pozorovat, jak stavba
pokračuje. „Byl to neuvěřitelný fofr. Stavba byla dokončena
dva měsíce před termínem! Získali jsme tak čas, trochu se
na nástup dětí připravit. Ale i tak tady zpočátku vládla trochu
chaos a nervozita, než jsme nastavili organizační režim tak,
aby rodičům i nám vyhovoval. Pomalu vše doladujeme a na-

pět se zklidňuje. Velmi oceňujeme perfektní spolupráci s na-
ším zřizovatelem, především s paní starostkou, která pro nás
má pochopení a pomáhá, jak může.“

Barbora Henzlová dokončila bakalářské studium předškolní a mimoškolní pedagogiky a nyní dokončuje v Hradci Králové navazující magisterské studium. Do vedoucí funkce ji ředitel školy Zdeněk Kubálek oficiálně jmenoval 1. září.

„Chtěla bych oživit některé aktivity a rozšířit vzdělávací oblasti mimo povinný rámcový program. Podle mého názoru by si školka měla zachovat své všestranné zaměření a využít předností, které venkovská škola má. Můžeme chodit na procházky do přírody a jednou týdně si chodíme hrát i do zámeckých labyrintů. Oceňujeme, že máme vstup do zámecké zahrady zdarma. Plánujeme samozřejmě i řadu mimoškolních aktivit jako výlet do ekocentra v Huslíku, návštěvu knihovny a divadélka v Nymburku, chceme jezdit na plavání atd. Ráda bych rozšířila aktivity, do kterých se zapojí i rodiče.“

„Mým osobním cílem je vést děti k pohybu. Problém dnešní generace s nedostatkem pohybu pozorujeme i u nás. Když jdeme s dětmi na delší procházku, některé si už po pěti minutách stěžují, že je bolí nožičky. Rodiče s dětmi nechodí, stále je jen převáží autem, nechávají je sedět doma u televize nebo u tabletu. Děti sice umějí ovládat elektroniku, ale chybí jim základní znalosti. Nerozeznají rostliny, ba ni zeleninu, neznají zvířata... Věřím, že se nám tento trend podaří zvratit.“

„A co říci závěrem? Máme vstřícné a chápavé rodiče, jsem ráda, že dobře funguje spolupráce s nimi i s veřejností. Doufám, že tak to bude i dál.“

Veřejné projednání územního plánu

Za velké a živé účasti veřejnosti proběhlo v Kulturním domě dne 12. září 2023 veřejné projednání návrhu nového územního plánu pro obce Loučeň, Patřín, Studce a Studečky. Jednání se zúčastnila i Ing. Alena Morávková z Odboru výstavby Městského úřadu Nymburk, který je pořizovatelem územního plánu. Nový územní plán představil přítomným

Ing. arch. Michal Petr z pražského ateliéru ARCHUM ARCHITEKTI. Rád bychom se v krátkosti zmínili o tom, jak návrh nového územního plánu postupně vzniká.

Ateliér ARCHUM ARCHITEKTI zvítězil ve výběrovém řízení na zpracování změny územního plánu Nymburk, a tudíž byl v roce 2019 požádán i o zpracování změny č. 2 dosud platného územního plánu Loučeň. V průběhu projednání změny územního plánu se ukázalo, že plán nesedí na aktuální katastrální mapu, je zastaralý a neodpovídá současné koncepci veřejné infrastruktury. Má i řadu jiných nedostatků, které nelze drobnými změnami odstranit. Dotčené orgány doporučily Městyse Loučeň plán komplexně přepracovat. ARCHUM ARCHITEKTI uspěli pak i ve výběrovém řízení na zpracování nového územního plánu.

Pro nový územní plán byly nejprve provedeny doplňující průzkumy a rozbory spolu s posouzením hodnot a problémů celého území. Na podzim roku 2020 proběhla veřejná beseda, kde byli občané městyse seznámeni s novou koncepcí plánu. Občané tak dostali prostor pro své podněty a připomínky. Těch se tenkrát sešlo kolem padesáti. Všechny byly zaneseny do návrhu zadání územního plánu a postoupeny k vyjádření dotčených orgánů - např. odboru životního prostředí Krajského úřadu Středočeského kraje, ministerstvu průmyslu, ministerstvu obrany a odborům Městského úřadu Nymburk i sousedním obcím. Po jejich posouzení bylo zadání územního plánu schváleno i zastupitelstvem Městyse Loučeň a v roce 2021 mohly být započaty práce na návrhu územního plánu, který zahrnuje i koncepci rozvoje sídel, krajinného uspořádání a veřejné infrastruktury. Veřejnosti byl návrh opětovně představen na besedě v dubnu 2022. Začátkem května proběhlo spo-

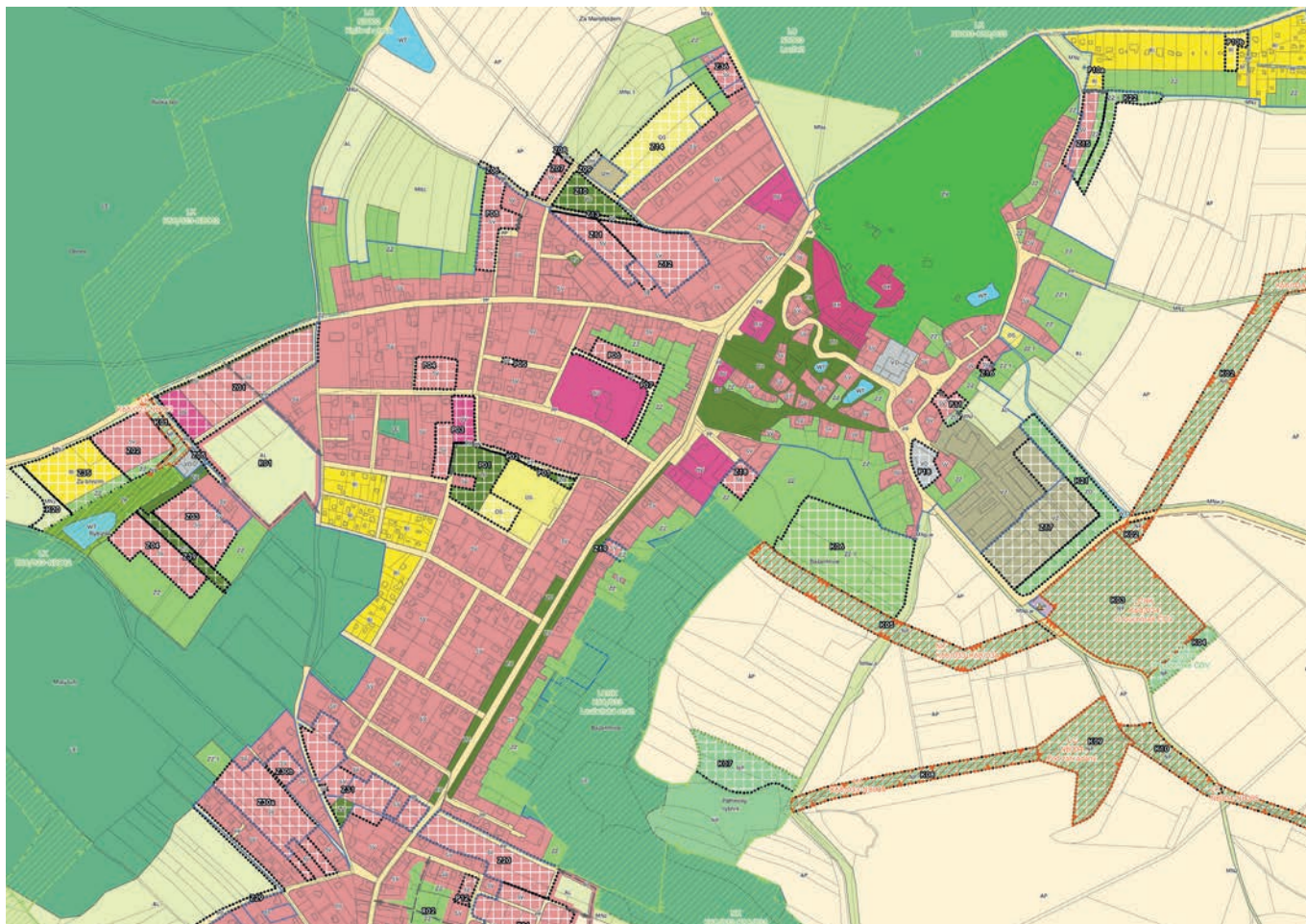
lečné jednání s dotčenými orgány. V květnu 2022 přišlo ale nesouhlasné stanovisko od odboru ochrany zemědělského půdního fondu krajského úřadu k celkovému rozsahu plánovaných zastavitelných ploch a tak bylo nutné najít s Krajským úřadem kompromisní řešení. Hledání kompromisu trvalo do léta tohoto roku. Po dohodě došlo k redukci zastavitelných ploch o 37 % oproti platnému územnímu plánu, což činí téměř 31 hektarů zemědělské půdy.

Důležitá je i etapizace další výstavby. První, rozsáhlejší etapa řeší potřeby uvnitř sídla a přímo navazuje na stávající zástavbu. Představuje 159 stavebních pozemků (32,16 ha) a předpokládaný nárůst obyvatel činí 375 osob. Druhá etapa zahrnuje 57 stavebních pozemků a předpokládá nárůst obyvatel o 124 osob. Ta ale smí být zahájena až po vyčerpání sousedních zastavitelných ploch alespoň z osmdesáti procent. Realizace druhé etapy je rovněž podmíněna intenzifikací čistírny odpadních vod a rozšířením základní školy o 60 míst a mateřské školy také o 60 míst oproti roku 2023. Tak by se celkový počet obyvatel městyse zvýšil o 500 osob. Před zahájením výstavby musí ještě dojít ke zpracování územních studií a regulačních plánů pro jednotlivé lokality. Regulační plán řeší nejen parametry nově budovaných objektů, ale i uspořádání veřejných prostranství (ulice, plochy zeleně a plácky s hřištěm) a návaznosti na okolí. Územní plán dále stanoví řadu dalších podmínek, které musejí být splněny, než bude zahájení výstavby povoleno.

Připomínky a námítky k návrhu nového územního plánu bylo možné podat písemně do 7 dnů od tohoto veřejného projednání, tj. do 19. září tohoto roku. Po jejich vyhodnocení, pokud nedojde k podstatným úpravám, bude územní plán vydán a nový územní plán vstoupí definitivně v platnost. V případě, že dojde k úpravám, bude se konat opakované veřejné projednání.

Náš Občasník přináší čtenářům k nahlédnutí pouze schematický návrh nového územního plánu. Ucelená výkresová dokumentace včetně podrobných vysvětlivek je umístěna na oficiálních webových stránkách městyse Loučeň a města Nymburk a také v tištěné formě na obou úřadech.

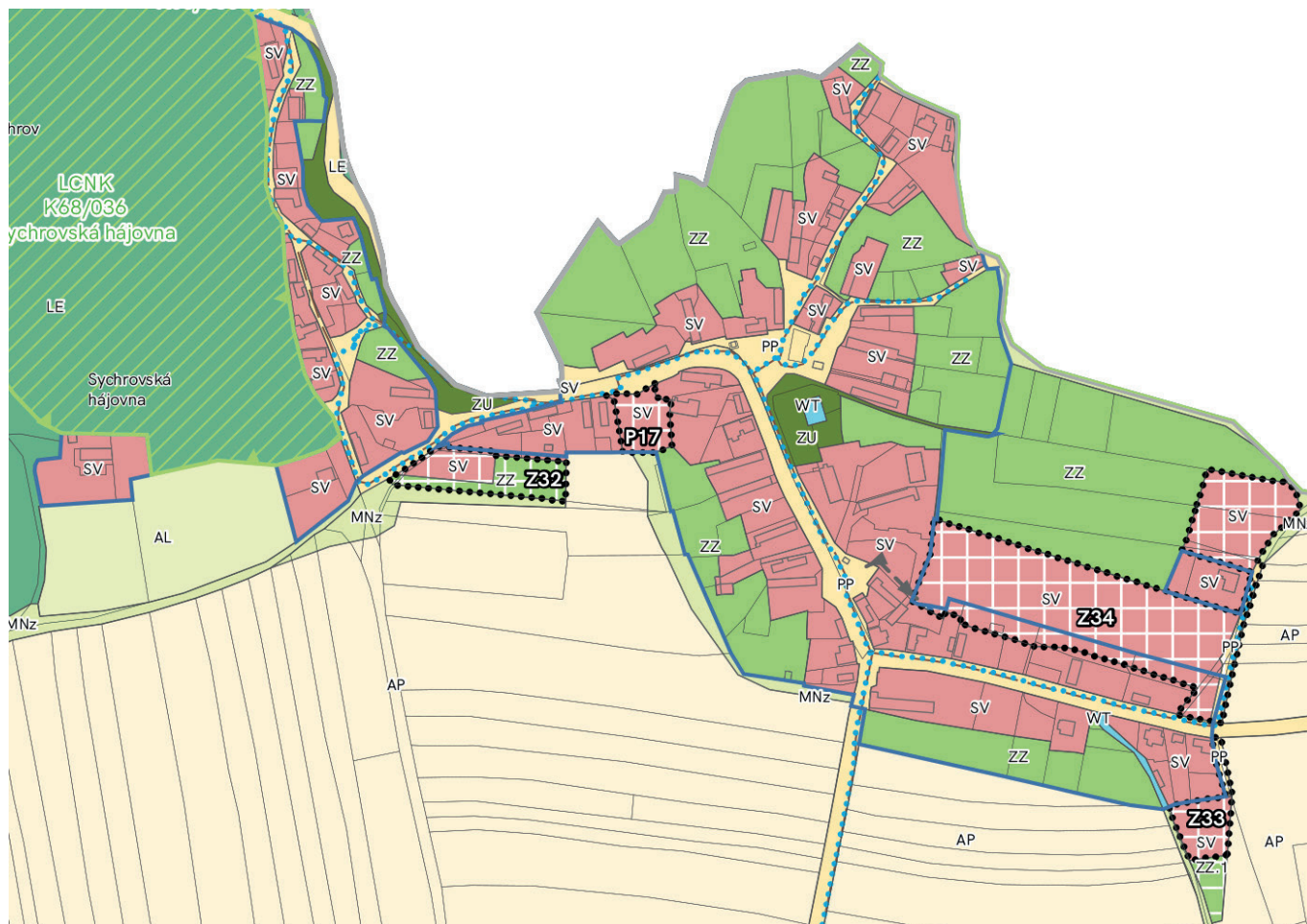
LOUČEŇ

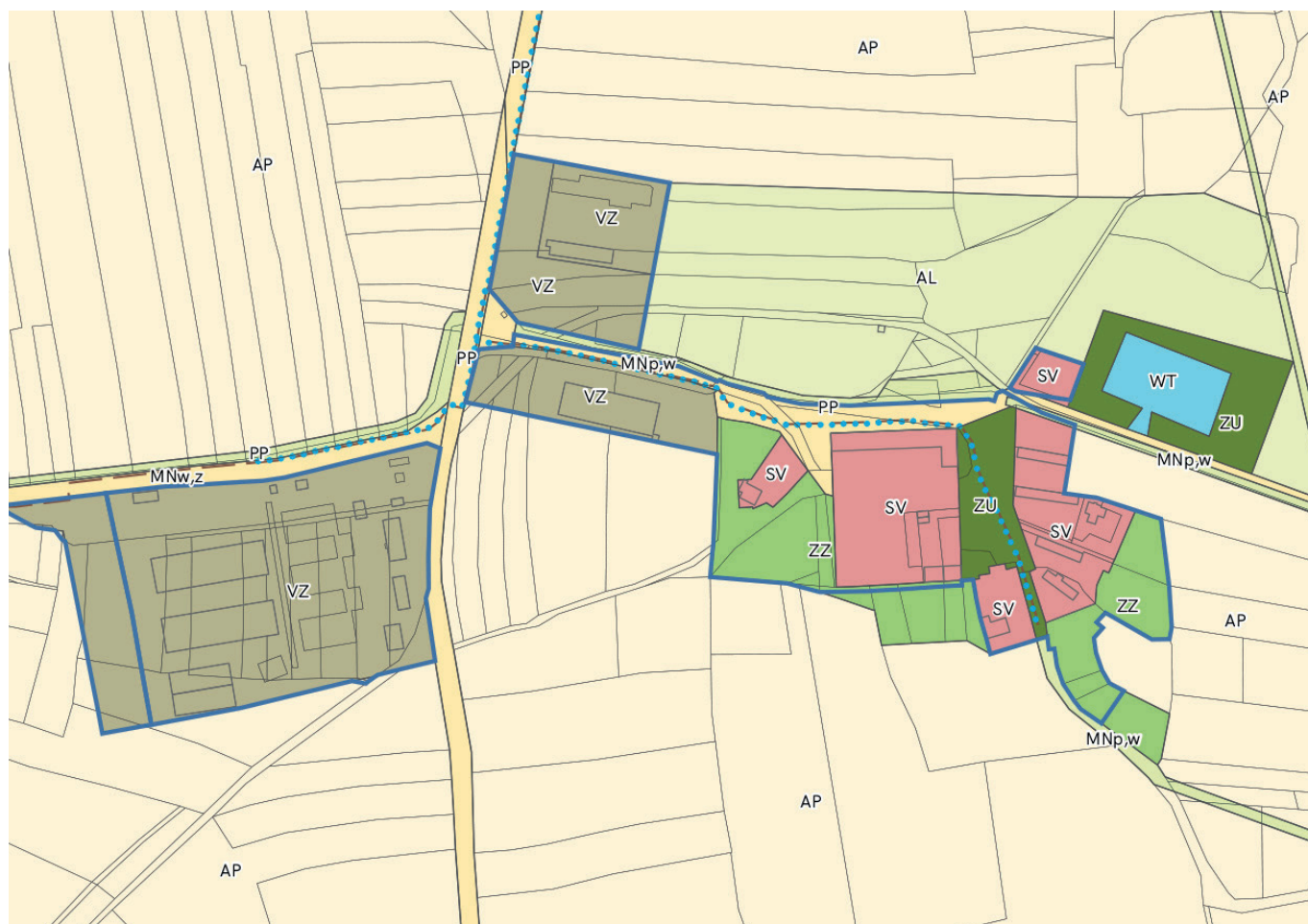
PATŘÍN

STUDCE

STUDEČKY

XXIV. Mezinárodní letní hudební festival Thurn-Taxis

Letošní dvacátý čtvrtý ročník Mezinárodního letního hudebního festivalu Thurn-Taxis Loučeň, který proběhl ve dnech 27. července až 10. srpna, byl velice zdařilý a setkal se s mimořádným zájmem publika. Sál našeho kulturního domu byl na všech koncertech vždy téměř zaplněn a při závěrečném vystoupení Daniela Hůlky a Terezy Mátlové, na které přišlo více než 200 jejich obdivovatelů a milovníků hudby, bylo nutné přistavovat další židle. Přinášíme krátké ohlédnutí za festivalem od člověka z nejpovolanějších a organizátora této skvělé hudební slavnosti Prof. Radomíra Melmuky.

„První koncert byl věnován operetě pod uměleckým vedením basbarytonisty Michaela Kubečky, zazněla hudba Franze Lehára, Rudolfa Frimla, Karla Strausse.

Pražská konzervatoř představila nejmladší uměleckou generaci s vynikajícími vítězi mezinárodních soutěží – cello Johanna Vocetková, klavír Veronika Jaklová a sopranistka Marie Schmidtová.

Koncert italského klavírního virtuóza Roberta Pegorara byl jedním z uměleckých vrcholů celého festivalu: svrchovaná technika, výrazové bohatství, neselhávající paměť, takhle zahrát Schumannovo Snění, to již dlouho nebylo k slyšení.

Starostka městyse Loučeň Marta Peterková v závěrečném slovu potvrdila, že Mezinárodní letní hudební festival Thurn-Taxis stejně jako v minulosti opět splnil svůj účel, a sice umožnit hudbymilovnému publiku poslechnout si i v době dovolených a prázdnin krásnou hudbu v podání vynikajících umělců a také to, že hudba je neodmyslitelnou součástí života.

V rámci festivalu se uskutečnily i dva koncerty mimo Loučeň – v překrásném zámku v Rožďalovicích a v evangelickém kostele v Bošíně.“

Radomír Melmuka

Svátek fotbalu

V sobotu 12. srpna 2023 proběhly oslavy 130 let fotbalu na Loučeni.

O sportovní část oslav se postaraly zápasy naší mládeže s mužstvem DFC Praha a dále i staré gardy mužstev FK Loučeň a DFC Praha. Před vyvrcholením oslav naši nejmladší ukázali, co se již na hřišti naučili. Sportovním vyvrcholením oslav byl zápas našeho mužstva dospělých a mužstva staré gardy Bohemians Praha s osobnostmi Antonína Panenky a Karola Dobiáše.

Nad oslavami převzal záštitu předseda FAČR ČR Ing. Petr Fousek a společně s dalšími osobnostmi – hejtmankou Středočeského kraje, zástupcem Středočeského fotbalového svazu a naší paní starostkou popřáli FK Loučeň 1893 další úspěšná sportovní léta.

Slavná historie loučeňského fotbalu byla vzpomenuť v televizi, rozhlase a denním tisku.

Výbor FK Loučeň

Co dělali hasiči na jaře a během prázdnin

Vážení a milí spoluobčané, dovoluji mi seznámit vás s činností SDH Loučeň za období, které uplynulo od posledního vydání Občasníku. Při sepisování kroniky mladých hasičů jsem si ověřila fakt, že jsme se vůbec nenudili.

V dubnu se mladí hasiči v rámci okresního kola hry Plamen zúčastnili soutěže ve štafetách, která proběhla na hřišti HZS v Nymburce. Jedná se o štafetu dvojic, štafetu 4 x 60 m a štafetu CTIF. Tréninky na školním hřišti se nám vyplatily. Mladí hasiči nám udělali ohromnou radost, když se mladší umístili mezi velkou konkurencí na třináctém místě z 29 družstev a starší z 22 družstev na místě šestém. Po štafetách jsme se k tréninkům přesunuli za sokolovnu a na hřiště u Bludníku, kde jsme poctivě trénovali požární a CTIF útoky. K útoku CTIF jsme se na výjezdní trénink vydali do Pískové Lhoty, kde nám své zkušenosti předala dlouholetá trenérka mistrů a vítězů hasičských olympiád a starostka SH ČMS Monika Němečková.

Květen pro náš sbor začal smutnou událostí, kdy jsme se navždy rozloučili s dlouholetým členem SDH Patřin panem Václavem Stružským. Pan Stružský nám vždycky ochotně pomohl tím, že za náš sbor absolvoval soutěže mladých hasičů jako rozhodčí, což je jednou z podmínek účasti v soutěži. S laskavostí jemu vlastní nám půjčoval vzduchovky k tréninkům na závod požárnícké všestrannosti a předával nám své dlouholeté zkušenosti a znalosti. Za to jsme mu vděční a je nám velmi líto, že se s ním už nebudeme potkávat.

Další květnovou událostí bylo pokládání věnce k pomníku padlým jako vzpomínka na květnové povstání v roce 1945 a uctění památek zesnulých v obou světových válkách. Zároveň jsme tím uctili památku našich členů panů Jaroslava Římalu a Josefa Gruse, kteří byli během Druhé světové války kvůli tajné sbírce na Lidice zatčeni gestapem a umučeni v koncentračním táboře. Po tomto pietním aktu jsme shlédli vojensko-historickou ukázkou k výročí 800 let městyse Loučeň a 78 let od konce války. Šlo o znázornění střetu povstalců s německými okupanty. Při výkonu strážní služby u Malého zámku na Loučeni byl během povstání dne 6. května 1945 zastřelen trestní výpravou SS člen našeho sboru pan František Škop.

Na konci května soutěžili mladí hasiči ve Slovcích, kde probíhalo okresní kolo hry Plamen. Tentokrát své síly změřili opět s velkou konkurencí, a to v požárním útoku a v útoku CTIF. I přes nesnáze s postavením družstev, které nám způsobila účast mladších na škole v přírodě a starších na školním jazykovém zájezdu do Švédska, se celkově ve hře Plamen mladší umístili na 15. místě z 29 družstev. Starším se dokonce podařilo vybojovat krásné 5. místo mezi 22 družstvy. Protože několik předních míst si mezi sebou rozdělila družstva Pískové Lhoty A a B a Velenky A a B, tak jsou naši starší vlastně třetím nejlepším družstvem okresu Nymburk. Podobně je tomu i u mladšího družstva, kdy na předních místech je několik družstev Pískové Lhoty a Velenky, tak jsou naši mezi 8 nejlepšími družstvy okresu Nymburk. Za tento úspěch patří mladým hasičům a jejich trenérkám velký dík a obdiv.

Koncem května jsme uspořádali oslavu 135. výročí vzniku našeho SDH. Slavnost se konala na prostranství za sokolovnou. Měli jsme možnost využít zázemí kuchyňky a WC v kulturním domě, za což děkujeme zastupitelstvu městyse. Během oslav jsme minutou ticha uctili památku našich zesnulých členů. Předáním pamětních medailí jsme se rozloučili s mladými hasiči Tondou Fišarem a Filipem Ottou, kteří družstvo opouští, protože už nám malinko odrostli. Doufáme, že budou ve sboru pokračovat i nadále, tentokrát už mezi dospělými. Pro naše nejstarší členy jsme si připravili pamětní medaili a upomínkové předměty. Naši činnost jsme prezentovali ukázkou požárních útoků

a výstavkou starých kronik, zápisových knih, staré i nové techniky, výstroje a výzbroje. Účastníci měli možnost vyzkoušet si několik ukázek z tréninku mladých hasičů, jako je překážková dráha, stříkání džberovkou, střelba ze vzduchovky a uzlování. Svou techniku nám přijeli předvést hasiči z HZS správy železnic z Nymburka. Pro tyto oslavy natočili starosta a místostarosta našeho sboru spolu s reportérem z televize dokument o naší činnosti. Pro zájemce jsme zorganizovali vyjížďky po Loučeni Avii, kterou se dopravují k zásahům členové loučeňské zásahové jednotky. Nakonec se děti proběhly v pění a osprchovaly čistou vodou z hadice. Akci provázela hudba a k dispozici bylo i občerstvení, které jsme si pro účastníky připravili. Kdo měl zájem, mohl si zakoupit propisku s logem oslav a brožurku o historii našeho sboru, čímž přispěl na naši činnost. Počasí bylo nádherné a celé odpoledne jsme si náležitě užili. Všem zúčastněným děkujeme.

V červnu, tak jako každý rok, jsme vyrazili s panem Kaňkou na víkendový autobusový zájezd. Tentokrát byl naším cílem Zlínský kraj na Moravě. V sobotu jsme navštívili Kroměříž - „Perlu Moravy“, Arcibiskupský zámek a Květnou zahradu s rotundou i Podzámeckou zahradou. Zámek s oběma zahradami je zapsán na seznamu světového kulturního dědictví UNESCO. Květná zahrada, přezdívaná České Versailles, představuje spolu s Rotundou vrchol evropského zahradního umění 17. století. V neděli jsme pokračovali do Luhačovic, největších moravských lázní. Od Luhačovické přehrady jsme Jurkovičovou alejí podél potoku Šťávnice došli do areálu lázní a na kolonádu s lázeňskými prameny.

Zjistili jsme, že tu pramení Vincentka, kterou jistě zná každý, kdo měl někdy problémy s hlasivkami, dále pak Aloiska, Ottovka a další méně známé. Po ochutnání Vincentky jsme konstatovali, že je dobrá zřejmě jen ke kloktání nebo zředěná mlékem a medem, protože pozít ji zvládne jen otrlý jedinec, který je pravdě-

podobně po chvíli rád, že včas doběhne na onu místnost, kam i pan král chodil pěšky. Poděbradka je proti ní lahodný čajíček. Ale možná se mýlím, každý z nás má jiný apetit. Po procházce lázeňskou kolonádou jsme se občerstvili a pak už frčeli domů se zastávkou ve známé prodejně tvarůžků, po kterých nám vždy voní celý autobus.

V červenci jsme měli čest zúčastnit se velmi vydařených oslav 800 let městyse Loučeň, kde jsme s ostatními spolky prezentovali naši činnost. Mladí hasiči předvedli požární útok, k nahlédnutí byly naše historické dokumenty, kroniky mladých hasičů, historická i současná technika, výstroj a výzbroj. S mladými hasiči jsme se projeli historickým kabrio autobusem. Vyhráli jsme zajímavé věci v tombole. Moc se nám líbila výstavka dobových fotografií v kulturním domě i možnost nahlédnout do kronik městyse. Celý den jsme si opravdu užili, ochutnali dobroty a nakoupili ve stáncích, děti se vyřádily na atrakcích. Večer po setmění jsme s úžasem sledovali ohnivou show, přičemž chlapi ze záahovky raději čekali připraveni u nastartovaného auta, aby včas vyrazili uhasit suchou trávu. Myslím, že tato akce se zastupitelům městyse a všem, kteří se do příprav a organizace oslav zapojili, povedla na jedničku s hvězdičkou. Všem z nich patří náš dík.

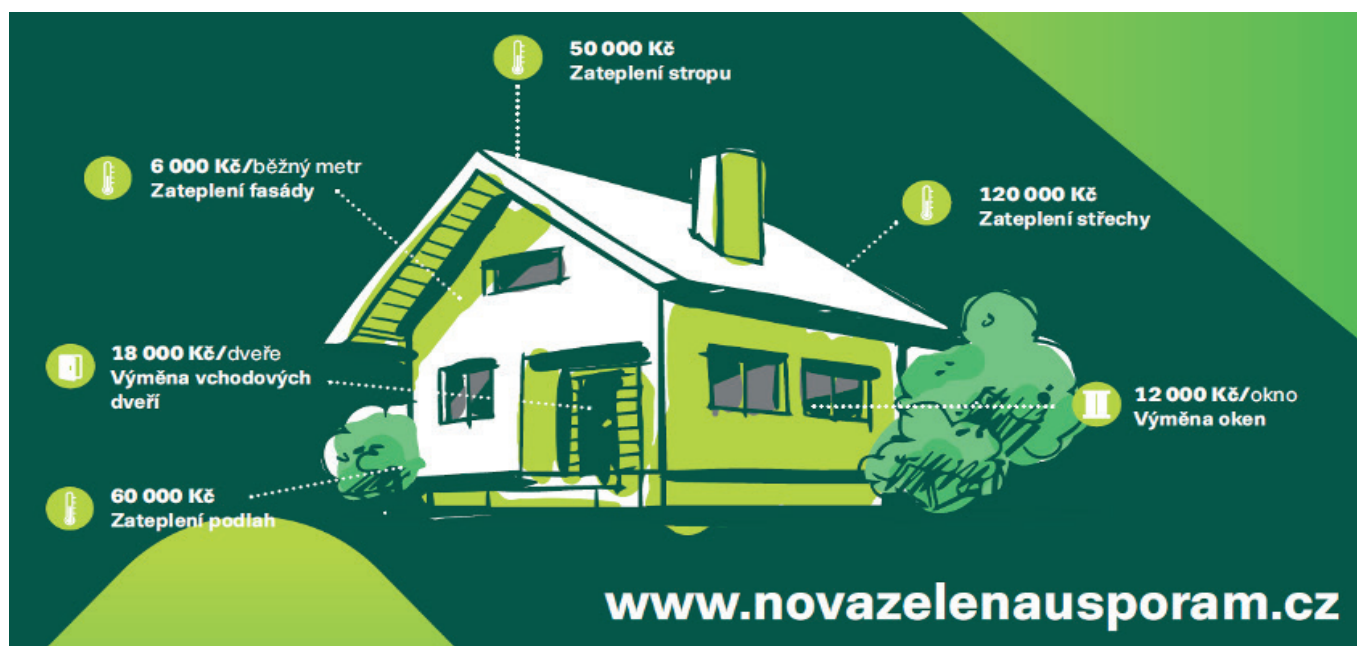
Pak už byly prázdniny v plném proudu, nastal čas dovolených, dlouhých dnů a krátkých nocí. My jsme je zakončili po-

slední srpnový víkend soutěží Loučeňská stopa. Start a cíl soutěže byl tentokrát u sokolovny. Trasa byla vedena kolem školy, fotbalového hřiště ke glóbu, pak směrem k Patřínu a zase zpět kolem druhé strany hřiště. Po trase bylo rozmístěno deset stánovišť, kde si všichni zúčastnění mohli vyzkoušet svou zručnost při šněrování tkaničky do startovní botičky, rybolov, lanové bludiště poslepu, bosou stezku, poznávačku rostlin, stromů a stop zvířat, překážkovou dráhu, poznávačku pohádek, znalosti ze zdravotvědy s praktickým ošetřením kolene a lokte dle návodu, hru KUBB – hod na špalíky a střelbu z praku. Na stánovištích každý dostal drobnou odměnu a za splnění všech disciplín obdržel v cíli tašku s odměnou a limču zdarma. U KD bylo k dispozici občerstvení, které jsme pro účastníky připravili. I když ráno počasí vypadalo pod psa, nakonec se přece jen udobřilo, a dokonce se na nás smálo i sluníčko. Akce se zúčastnilo 37 dětí s doprovodem i bez, s kočárkem i bez kočárku. Bylo to super odpoledne a my děkujeme všem, kteří nás svou účastí podpořili.

Na závěr bychom rádi poděkovali všem, kteří nám fandíte, podporujete nás a nosíte nám starý papír. Přejeme vám nádherně barevný podzim a dětem pokojný návrat do školních lavic. Kdyby se mezi našimi spoluobčany našel někdo ochotný přidat se k nám, budeme rádi.

Vaši hasiči

Nová zelená úsporám Light

9. ledna 2023 byl spuštěn příjem žádostí do nového dotačního programu Nová zelená úsporám Light, jehož správcem je Ministerstvo životního prostředí. Nová zelená úsporám Light si dává za úkol pomoci zejména seniorům a domácnostem s nižšími příjmy. Jedná se o podporu rychlého a snadného zateplení rodinných domů, žadatelé ji tedy mohou využít k zateplení fasády, střechy, stropu, podlahy, k výměně oken a výměně vchodových dveří a od 2. 5. 2023 nově také k pořízení solárních systémů pro ohřev vody – fotovoltických či fototermických. Podmínkou pro podání žádosti o dotaci je, že žadatel musí být vlastník nebo spoluvlastník rodinného domu, ve kterém je trvale hlášen ještě před 12. 9. 2022, všichni členové domácnosti pobírají starobní nebo invalidní důchod 3. stupně, nebo v období mezi 12. 9. 2022 a dnem podání žádosti pobírali příspěvek na bydlení. Výše dotace činí 100 % realizační výdajů, max. však 150 000 Kč na zateplení a 90 000 Kč na solární systém.

Tento dotační program se těší velké oblibě, o čemž hovoří i fakt, že během prvních 14 dnů od spuštění příjmu žádostí o dotaci byly vyčerpány již dvě třetiny finančních prostředků. Ministr životního prostředí proto navýšil celkovou alokaci na 3 miliardy korun.

Prostřednictvím Místní akční skupiny SVATOJIRSKÝ LES, z.s., která poskytuje poradenství pro zájemce o dotaci a potvrzování odborných posudků, bylo podáno již více než 80 žádostí. Žádosti jsou nejčastěji zaměřeny na výměnu oken a vchodových dveří. Pokud máte zájem o konzultaci a podání žádosti, kontaktujte paní Danielu Brzákovou na tel. číslo 739 510 290 nebo e-mail info@svatojirskyles-mas.cz. Konzultace a podpora pro podání žádosti je zcela zdarma.

Místní akční skupina SVATOJIŘSKÝ LES, z.s.

Jsem zemědělec (řemeslník, malovýrobce, podnikám jako OSVČ...) a rád bych zažádal o dotaci, ale nemám žádné zkušenosti, nesnáším papírování a ani nevím, jak do toho...

O nějakém programu „Zelená úsporám“ jsme už slyšeli. Je to ale složité, jsme už v důchodu, ty starosti kolem bychom už asi nezvládli...

Určitě jste se s podobným postojem setkali, protože právě dotační poradenství při realizaci podobných projektů je jednou z hlavních náplní Vaší činnosti, obracím se na Ing.

Lud'ka Beneše z MAS Svatojiřský les.

Ano, jste na správném místě. Málokdo o nás ví, přitom kancelář máme nedaleko na farmě v Pojedech u Rožďalovic. Jsme nezisková organizace, jejíž činnost především spočívá v podpoře menších projektů, které by žadatel sám obtížně zvládal, ale také realizujeme řadu dalších aktivit.

Co vlastně znamená zkratka MAS?

MAS, čili místní akční skupiny, existují dnes ve většině zemí EU a jsou snahy zakládat je i mimo EU. Jejich cílem je podpora obnovy a rozvoje venkova, tj. pomoc určitému regionu při získávání finanční podpory hlavně z evropských, ale i jiných fondů, a realizace i dalších vlastních projektů či aktivit. Na území České republiky existuje v současné době 180 místních akčních skupin. Zjednodušeně to funguje tak, že „velké operační programy“ na úrovni ministerstev vyčlení pro jednotlivá území určitou částku, se kterou pak hospodaříme. Naše místní akční skupina pak vybere takové tematické oblasti, které jsou pro rozvoj našeho území nejpotřebnější, a nastaví podle toho výzvy pro žadatele. Velkou předností je, že náš tým tvoří lidé, kteří v tomto regionu žijí prakticky od narození, dobře se tu orientují a znají problematiku zdejšího území. Po vyhlášení nové výzvy vždy uspořádáme pro žadatele seminář, kde jim vysvětlíme podmínky pro získání dotace a předáme jim všechny potřebné informace. Následně je také možné projektové záměry i individuálně konzultovat.

Jaký je zájem o takové semináře?

Zájem bývá značný. Za velmi užitečné pokládají semináře třeba starostové obcí. Velká účast bývá ale i z řad podnikatelů, kteří mnohdy přicházejí zjistit první informace. Lidé se tu radí mezi sebou, vyměňují si informace a své zkušenosti.

To, co patrně nejvíce odrazuje toho, kdo by měl zájem o dotaci, je administrativní zpracování žádosti a její podání. Je mnoho nejrůznějších agentur a poradenských společností, které se na zpracování projektů docela slušně „přizívají“. Je něco, čím se od nich lišíte?

Samozřejmě. My nejsme firma, ale organizace, která byla založená za účelem rozvoje daného území. Rozdíl je třeba v tom, že náš servis je ZADARMO. Velké operační programy vyhláší výzvy spíše pro finančně náročnější projekty. My naopak vyhlášíme výzvy pro menší, jinde nepodpořitelné projekty, třeba jen ve výši statisíců. Také výše poskytované dotace je u nás vyšší než obvyklých 85 %, které mohou žadatelé (např. obce) získat napřímo z velkých operačních programů. U nás může získat příjemce 95 % z celkové přiznané dotace, takže jeho spoluúcast je v případě obcí pouze 5 %.

Jaká další pomoc pak následuje z vaší strany?

Po podání projektů, při kterém provádíme konzultace, shromážděné projekty podrobíme v naší kanceláři adminis-

trativní kontrole správnosti, ověříme, zda nechybí žádné požadované přílohy a pomůžeme žadateli odstranit případné nedostatky a chyby. Věcné hodnocení a obodování projektů pak provádí výběrová komise. Ta je složena z lidí žijících na našem území. Členy komise jsou např. farmáři, starostové obcí, zástupci spolků či neziskových organizací. Sedmičlennou komisi volí každoročně valná hromada, kterou tvoří všichni členové. MAS Svatojiřský les má v současné době 68 členů. Jsou to obce, neziskovky, firmy, školy apod.

A co rivalita?

Ta samozřejmě existuje. To je normální a zdravý průvodník jev. Nesmí tu ale být střet zájmů. Na to dbáme velmi přísně.

Kdo je vaším typickým žadatelem?

Obce a podnikatelské subjekty. U podnikatelských subjektů je to zpravidla ten, kdo o nějakou dotaci žádá poprvé. Často nemá informace či zkušenosti jak postupovat a bez pomoci by nebyl schopen žádost podat a realizaci projektu „ukočírovat“.

Stáváte se tedy jakýmisi průvodci projektem?

Jistě. Nabízíme konzultace, metodickou pomoc i kontrolu všech náležitostí žádosti a dalších dokumentů. Všechny tyto činnosti jsou u podpořených projektů přes naší MAS pro žadatele či následně příjemce dotací zdarma.

Asi by bylo dobré zmínit i to, z jakých operačních programů získáváte finanční alokace?

Jsou to především podnikatelské projekty na podporu zemědělství, zpracování produktů (mlékárny, uzenářství, moštování, pivovary...), podnikání (řemeslníci) a lesnictví. Program IROP slouží především pro samosprávy na obnovu obcí (chodníky, školství, jednotky sboru dobrovolných hasičů...). U projektů zaměřených na modernizaci a zavádění nových technologií z operačního programu Ministerstva průmyslu a obchodu poskytujeme podporu především mikropodnikům.

Nejžhavější oblastí bude v současné době zřejmě energetika?

Přesně. Jsou to především projekty na snížení energetické náročnosti domů financované Ministerstvem životního prostředí z Modernizačního fondu. Konkrétně se jedná o projekty určené pro seniory – tzv. Nová zelená úspora LIGHT (viz příložený leták).

Víme, že výčet činností, kterým se věnujete, je mnohem rozsáhlejší, ale o tom až někdy příště.

Ano, je to tak aktivita a projektů máme spousty, a tak už se těším na další naše povídání.

Ještě prosím o kontakt, kam se na vás případně žadatelé mohou obrátit.

www.svatojirskyles-mas.cz
e-mail: info@svatojirskyles-mas.cz
tel.: 605 214 434

Pohnutá historie (nejen) rodu Nezdarů ze Studců (dokončení)

Toto vyprávění vzniklo na žádost p. Nezdarové a znamenalo pro mne mnoho hodin studia a psaní; odměnou mi byl zájem čtenářů a dobrý pocit z vykonané práce. Čerpala jsem jednak z korespondence, zapůjčené rodinou Nezdarových, jednak z obsáhlých materiálů z Vojenského ústředního archivu v Praze. Nemohu tuto práci dokončit tak, jak bylo původním záměrem; vyprávění o Františku Nezdarovi se prý čtenářům převedlo: je dlouhé, ne každého baví, dokonce je zpochybňován i morální profil hlavního aktéra.

Nikdo není dokonalý a nic není černobílé – zejména za svou pyrotechnickou činnost v době povstání si František Nezdar nepochybně zaslouží naši úctu a vděčnost – ale rozhodně nechci nikoho nudit nebo dokonce pobuřovat. Proto se nad archivními dokumenty setkáváme dnes naposledy.

Františkov syn Rostislav šel v otcových stopách a stal se důstojníkem SNB. Z jeho o 12 let mladší sestry z druhého manželství, Věry Faltové, rozené Nezdarové, vyrostla známá výtvarnice; snad všichni známe postavičky z dětského komiksu Čtyřlístek, jejichž reálnou podobu stvořila právě ona.

Jak už to tak ale bývá, kolo Štěstěny se náhle otočilo a jeho odvrácená část Františkovi nepřinesla mnoho dobrého.

Rostislav Nezdar pro přečin nedbalého uchovávání státního tajemství podle § 7 zák. 231/1948 Sb. byl odsouzen Nejv. voj. soudem v květnu 1950 na 9 měs. vězení. Od července 1950 jest pohřešován, pravděpodobně spáchal zločin nedovoleného opuštění republiky a utekl za hranice.

Další dokument však říká, že k odsouzení došlo již v r. 1949, a to na 14 měsíců, a Rostislav uprchl až po odpykání trestu. Ať tak či tak, závěr Františkovy vojenské kariéry se ocitl v troskách a v jeho služebním hodnocení už se místo superlativů objevovalo jen mazaný, skrblik, prospěchář...

Namísto chystaného povýšení byl 1. 6. 1951 přeložen do výslužby.

Při přezkumném řízení bylo zjištěno, že jsem k veškerým voj. službám nezpůsobilým, protože trpím stavem po oper. odstranění pravé ledviny, chorobou plic a reaktivní psychoneurózou. Schopnost k přiměřenému zaměstnání snížena na 60 %.

Byl mu přiznán invalidní důchod, který mu později snížili, protože svým jednáním projevuje nepřátelský postoj k lidové demokratickému zřízení, staví se záporně k budovatelskému úsilí pracujícího lidu a k socialistické výstavbě naší vlasti.

Ve skutečnosti se František ze všech svých zbývajících sil opravdu snažil. Účastnil se socialistického soutěžení, byl jmenován vzorným pracovníkem a nejlepším pracovníkem. Vymýšlel zlepšovací návrhy, za jeden z nich obdržel pochvalné uznání. Zapojoval se do brigád v akci „Z“, zemědělských a lesních brigád. Sbíral starý papír. V jednom ze svých odvolání též uvádí, že byl tři roky členem požární hlídky ve Šlikově ulici, kde tou dobou bydlel, a za ty tři roky nedošlo v této ulici ani k nejmenšímu požáru!

Důchod mu byl proto vrácen a později dostával důchod starobní. Pracoval i v civilu – u různých firem jako projektant vzduchotechniky až do 31. 12. 1965 a poté ještě jako brigád-
ník.

Zbytek života věnoval František Nezdar osobním i písemným intervencím na úřadech, domáhal se uznání svých zásluh a zlepšení své finanční situace. Na psacím stroji sepi-
soval své obhajoby, znovu a znovu prožíval legionářské, od-
bojářské i pyrotechnické období, poukazoval na následky na

svém zdraví. S vojenskou pečlivostí třeba popisuje, že si musí v 6, 13 a 20 hodin kápnout do každého oka jednu kapku speciálních kapek proti zelenému zákalu, a že dvě hodiny po tomto úkonu špatně vidí...

Nevíme, zda jeho jediný syn, kterého kdysi František vysoudil do své péče, někdy vyhledal svou biologickou matku, aby jí vynahradil, že jí bylo odepřeno vidět ho vyrůstat, ale přestože Rostislav v Norsku založil rodinu, jeho otec František zůstal sám; nikdy nedostal možnost být laskavým a milovaným dědečkem jeho dětem. A aby škodolibé dílo Osudu bylo dokonáno, tito potomci se nakonec vrátili ke svým kořenům, o čemž vypovídá jejich zápis v rodových knihách staré ruské šlechty.

František Nezdar zemřel 13. října 1978 ve věku 83 let.

lp

MÍSTNÍ AKČNÍ SKUPINA SVATOJIŘSKÝ LES, Z.S.
VE SPOLUPRÁCI S MĚSTYSEM LOUČEŇ A CSV POŘÁDÁ

JABLKO HRANÍ

SOBOTA 7. 10. 2023 OD 14 HODIN

AREÁL KULTURNÍHO DOMU LOUČEŇ ČP. 345

HRAVÉ ODPOLEDNE PRO CELOU RODINU

PROGRAM:

14.30 Divadlo S.O.S. - Koulelo se koulelo aneb jak se vaří láska
- představení pro děti

15.30 přednáška na téma ovocnářství v Polabí - PhDr. Jana Hrabětová

16.00 vyhodnocení nejoriginálnějšího obrázku s jablečnou tematikou

16.10 vyhodnocení nejchutnějšího jablečného moučníku

16.20 Klaun Bailo

HODNOTNÉ CENY!

PO CELOU DOBU AKCE:

- jarmark
- malování na obličeje
- airbrush tetování
- občerstvení
- minijarmark
- výstava historie Loučeň v KD Loučeň
- aktivity pro děti na ovocné stezce
- prezentace regionálního spisovatele Jana Řehounka a jeho knihy k výročí 800 let městyse Loučeň
- možnost moštování donesených jablek do vlastních nádob

od 19:00 hraje ŽEBŘÍK DO KURNÍKU a KAREL A KAREL

Milé občanky, milí občané a milí občánkové, milé sousedky a milí sousedé

Je to již delší dobu, co jsme něco do Občasníku napsali. Tentokrát budu psát jen já za sebe.

Od té doby, co jsme do Občasníku přispěli, uplynulo mnoho času, událo se spousta věcí a taky...udělala se kopa práce. Bylo to období plné turbulencí, ale jak vidíte, nakonec se vše ustálilo. Spolu s určitým ustálením se ale pomalinku znovu začala vířit voda, ale tentokrát ne na obecním úřadě ani v zastupitelstvu.

Začnu pěkně od začátku. Po volbách jsme společně všichni zasedli a zkusili, jak Marta Peterková řekla, udělat velkou tlustou čáru. Vašek Hradecký, Jarda Řízek i já jsme si řekli, že pravdu má, ta naše starostka, a že je to v našich rukou a je na čase začít znova s čistým stolem, než se umožíme vzájemně. Já i Marta jsme si kously společně do pomyslného kyselého jablka a promluvily si samy mezi sebou jako dvě silné osobnosti, obě profesionálky ve svém oboru, jako ženy a mámy, a vše si vyřikaly. (A to, že prý to umí jen chlapi. Ženské umí taky si v klidu věci vyřikat, a to jsme ani neječely, a že obě ten ječák máme fakt silný.) Zjistily jsme, že často jsme se nechaly vést mylnými informacemi, někdy námi zacloumaly emoce, a že nás to jen zbytečně unavuje a oddaluje od společného cíle – a to je, abychom společně s ostatními tu naši milovanou Loučeň udržovaly a rozvíjely. Musím říct, že si asi celý život budu tenhle náš „velký“ rozhovor pamatovat a jsem za něj moc ráda. Shodly jsme se, že se všichni vyvíjíme, jak osobně, tak profesně, a pokud budeme táhnout za jeden provaz, jak to Marta říká, tak nám bude prostě líp. No, a protože jsme ženské chytré, navíc máme i spoustu společného, tak nám to fungování nedalo až tak moc práce. Zbytek zastupitelského týmu se k nám připojil a namísto dohadování a špičkování vkládáme energii už jinam a je to podle nás vidět. A to je asi tak všechno k té šeptandě, která se k našim uším donášá ve smyslu „převlečkábníků“. Tím ale šeptanda nekončí. Musím za všechny zastupitele říct, že není ani jeden mezi námi, který by nepřiložil ruku k dílu, ve volném čase nepomohl a nešel uklízet, obsluhovat, stěhovat, montovat...co si prostě vzpomenete. Abychom dostáli slibům, které jsme dali jak ke školce, tak škole, ale i k dobudování vodovodního řadu a kanalizačního řadu a k mnohému dalšímu, tak jsme nejen my, zastupitelé, ale i řada dalších občanů a občanek a vůbec všech, kteří to u nás mají rádi, prostě zabrali. V mnoha případech se jednalo a jedná o opravdu obrovské investiční akce s ohledem na velikost naší obce a dá se s klidným svědomím říci, že porodní bolesti jsou normální a zatím se daří (radši ťukám

na dřevo). A jak se daří, vždy vystřčí růžky čertíci a začnou řadit...a najednou se začaly donášet šeptandy, jak kdesi kdosi něco řekl, druhý to slyšel a šeptanda se už šíří kosmickou rychlostí. Nejpozději ve třetím podání se již naprosto mění smysl původní verze a vzniká téměř argentinská telenovela. Jenže každý takový drb, šeptanda, dokáže často neuvěřitelně ublížit mnoha lidem. A nejen dospělým, ale i dětem, vašim i našim. Ano, šeptanda byla, je a bude. Ať ale není zlá. Nechci být konkrétní, a myslím, že čím víc se člověk s něčím maže... ale prosím, pokud chcete cokoli vědět, na cokoli se zeptat, ověřit si informace, volejte či pište komukoli ze zastupitelstva a ptejte se. Telefonní čísla jsou na webu Loučeň, e-mailové adresy jakbysmet. Vězte, že – ať jste jakkoli vnitřně silní – zlá slova dokážou hluboko zasadit ránu a ta se nelehce hojí, natož když tu ránu obdrží i vaši blízcí. A třetí věc, kterou Vám chci napsat (protože Marta rozebere naši společnou práci skvěle dopodrobna, tak ji nechci dublovat), se týká poděkování. Poděkování vám všem, kteří jste nám pomohli při dobudování mateřinky i školy, kteří jste nám drželi palce, kteří jste přišli na kulturní a společenské akce a kteří jste je i pořádali, a všem z Vás, kteří jste nám ukázali, že Loučeň (tím myslíme Loučeň jako celek, tedy od Patřína přes Studce až po Studcečky, i s Vinicí, včetně všech našich spolků, prostě sakumprásk jak jsme) umí držet při sobě. Všimli jste si, jak rychle umíme reagovat, když se ztratí děcko, uteče pes, někomu se něco stane? Máme v rukou velké rodinné stříbro – jsme pořád vesnice, kde se známe a vidíme si tzv. do talířů. A tohle stříbro nám můžou lidé z města jen závidět. Máme obrovskou bezpečnost v obci, kvalitní infrastrukturu, obchody, hospody a restaurace, lékaře, super novou školku a super školu, skvělý fotbalový klub a hasiče a spoustu dalšího. A k tomu všemu nemáme postavený ani jeden tzv. satelit. My máme být na co hrdí.

Závěrem bych ráda vyjádřila přání nejen mé, ale všech, co se podílejí na přípravách a realizaci dalších našich akcí. Čeká nás spousta báječných kulturních i společenských událostí do konce roku. Přijďte s námi pobýt, zazpívat si, zatančit, pojsit a napít se něčeho dobrého, děti postrašit (ony si to občas fakt ale zaslouží), prostě „se vidět“ a být spolu. Ono, i když to vypadá strašně obvykle, je to vlastně to, co je tím kořením denního života a co pomáhá zvládat strasti a pastí, jež na nás každého a každý den čekají. Těším se na viděnou a zachovejte nám přízeň!

Alena Klimt

Cena za dětskou radost

Letos v létě naše krásná Loučeň, jejíž architektonickou i kulturně historickou dominantou je barokní zámek s anglickým parkem, ukrývající dýmšlné labyrinty, oslavila 800 let od svého vzniku.

Do parku s labyrinty platí dospělý vstupné 170 Kč. Snížené vstupné 130 Kč zaplatí senioři nad 65 let, děti do 15 let, studenti po předložení průkazu, držitelé ZTP a ZTP/P.

Prázdninové středeční odpoledne. Dvojice seniorů se rozhodla vzít čtyři malé vnuky (7 – 10 let) do zámeckého parku pobavit se v bludištích.

„Vstupenka stojí 250 korun,“ řekla slečna v pokladně. „Pro každého,“ upřesnila.

Senioři se na sebe překvapeně podívali: tolik?!

„Ano, dnes tu máme speciální den. Soutěže pro děti, a tak.“

„A pomohlo by, že my dva jsme z Loučeň?“

„A máte průkazku?“

„Nemáme. Mohla byste nám ji, prosím, vyhotovit?“

„Ne, to by dlouho trvalo. Dáte mi 1.500 korun.“

Důchodci se opět na sebe podívali, posmutněle, a pak na čtyři podupávající hošíky, natěšené, kdy už konečně uvidí nějaké bludiště. Potom dali dohromady potřebné peníze a s těžkým srdcem zaplatili. Další slečna jim za to podala letáček s mapkou parku s asi deseti vyznačenými stanovišti s úkoly pro děti.

„Jo, a fungují už jen tři,“ dodala.

Potom se skupinka vydala do hlubin parku, kde děti za 1.000 Kč běhaly labyrinty, uhodily si klackem do vycpaného pytle (směly při tom zakřičet), a jiný klacek prohodily drátěným kolem do dalšího pytle, který měl představovat kance, zatímco dospělí na ně za 500 Kč směli dávat pozor, aby se jim nic zlého nestalo.

Paní s nostalgií vzpomínala na mládí, kdy s malou dcerkou chodívala každé ráno na Loučeň pro dvě koblíhy, které si pak spolu snědly na terase zámeckého parku, nic za to neplatily, a ještě se mohly kochat vyhlídkou na nedaleký vrch Chotuc.

A pán v myšlenkách zabloudil do ještě dálnější historie, kdy, jak se dočetl, patřil loučeňský zámek šlechtickému rodu Thurn-Taxisů, a byl využíván jako letní sídlo rodiny, která se věnovala mecenášství umění a kultury. Zámecký park o rozloze 25 hektarů byl v určitých dnech a hodinách otevřen veřejnosti zdarma. Například v roce 1913 byl park přístupný každou neděli od 14 do 18 hodin. Návštěvníci parku museli dodržovat určitá pravidla, jako například neškodit rostlinám, nekrmit zvířata, neodhazovat odpadky nebo nekouřit. Pokud by někdo porušil tato pravidla, mohl být pokutován nebo vykázan ze zámku.

Bylo to hezké odpoledne; zejména pro děti, kterým je složitý svět dospělých zatím ještě vzdálený.

O botách a módě

Dcera mne pozvala do divadla. To se musím dát do gala, abych paní doktorce nedělal ostudu. Při leštění bot jsem si uvědomil, že mi je darovala o Vánocích manželka, a ta už osm let nežije. A boty, ač je nosím dost často, dosud nepotřebovaly odborný zásah. Asi následovníci pana Bati našli velmi odolnou hmotu na podrážky moderních bot.

Vzpomněl jsem si na své mládí, kdy jsme chodili v botách, které byly v dolní části vybaveny silnou, asi hovězí kůží. Ta se poměrně brzy prošlapala a pokud odolala vrchní část obuvi, tak problém vyřešil nejbližší švec. U nás to byli manželé Bimovi, ale byla zde možnost navštívit prodejnu obuvi pana Bati, kterou zde vedli manželé Votočkovi. Tam byla kromě odborného prodeje obuvi a příslušenství, poskytována i pedikúra a opravy obuvi. V zázemí této prodejny operovali v dobře stroji vybavené dílně nejméně dva další zaměstnanci, kteří opravovali poškozenou obuv.

V každé vesnici byl tehdy alespoň jeden švec. Poškozenou podrážku odstranil, z kůže vyřízl potřebný tvar nové podrážky a pomocí šidla a kladívka novou podrážku připevnil na botu dvěma hustými řadami dřevěných floků po celém jejím obvodu. U bot vojáků, četníků a dalších osob, které při svém zaměstnání hodně chodily, boty na podrážce zpevňovali železnými cvoky (to byly krátké hřebíčky s velkou kovovou hlavou.) Na patách bývaly opatřeny železnými podkůvkami či alespoň kouskem plechu.

Řada těchto řemeslníků uměla boty nejen spravit, ale také je ušít. Vzpomínám na jednoho takového. Jmenoval se pan Smetana a svou živnost provozoval ve Studcích. Byl to vysoký, velmi štíhlý pán, který chodil vždy dobře oblečený a na zádech nosil dost obnošený ruksak. Znal jsem ho jako malý kluk, protože v době války byly boty na poukaz a nebyly vždy kvalitní, jelikož všechn kvalitní materiál byl spotřebováván pro německou armádu.

I v těch nejkrušnějších obdobích války však české ženy toužily mít něco pěkného, moderního. To se týkalo i mé maminky. V zimě toužila mít tehdy moderní válenky. To byla obuv po kotníky kožená, na vyšším podpatku, od kotníku pak z bílého

filcu, lemovaného slabou jemnou kůžíčkou. Byly vysoké asi do tří čtvrtin lýtky. Filc byl prošíván do jakýchsi kosočtverců a po stranách nahoře byla přišita nějaká ozdoba, též z jemné kůže.

No a takové boty slíbil mamince pan Smetana. Jednoho dne, když asi sehnal potřebný materiál, přišel vzít míru. K tomu, k našemu úžasu, nepotřeboval centimetr, ale utrl si proužek papíru z novin a na něm zatrhával jednotlivé rozměry. Změřil mamince šířku nohy v prstech, výšku nártu, obvod kotníku, obvod lýtky v nejširší části nohy a tam, kde měla bota končit. Vrtalo mi hlavou, jak pozná, co které zatržení znamená. Za pár dnů pan Smetana přišel, sundal svůj ruksak a z něho vybalil nové válenky. Byly pěkně zpracované a maminka byla nesmírně spokojená a šťastná.

Páni tehdy nosili jako kalhoty tzv. rajtky. To byly kalhoty od kotníku až po kolena úzce přiléhající k lýtkům, u kolen se silně rozšiřovaly do stran. (Byly tehdy součástí uniforem četníků a důstojníků.) Ale nosili je i další muži v civilním podání. K tomu se nosily tzv. holínky. To byly dole pevné boty, v kotnicích byla měkká kůže a od kotníků až po kolena byly ze silné, přiléhavé kůže. Problém byl s obouváním, a ještě větší se zouváním. To jsme jako děti museli otci z nich pomáhat. Náš šikovný dědeček si tehdy opatřil mohutné dubové poleno a otci z něho vyřezal zouvák. Byl to kus silného dřeva pro našlápnutí jedné nohy, aby se zouvák udržel na zemi, a přední část byla zvednuta do výše podpatku a rozdělena na jeho šíři. Tam se zaklesla bota, kterou si chtěl nositel této obuvi zout a nohu z boty takto vyprostil.

Četníci tehdy nenosili k rajtkám holínky, ale měli vysoké sněrovací boty, opatřené cvoky a podkůvkami, a horní část boty jako holínky měly rozpojenou a z vnitřní strany spojenou nahoře a dole řemínky. Na první pohled to působilo jako holínky.

Můj otec, když viděl, že pan Smetana opravdu boty umí kvalitně ušít, podstoupil také měření na papírku z novin a holínky si též objednal. To trvalo déle, protože na ně bylo třeba dost kvalitní kůže a ševci dostávali materiál na příděl. Ale boty po nějakém čase byly, otci dlouho vydržely, dokonce je po válce používal k sokolskému kroji.

Jiří Havlát

Spořitelna

V naší firmě Kancelářské stroje jsme hodně poskytovali servis pro spořitelny. Vklady a výběry se dělaly na účtovacích strojích. Pracovat pro spořitelnu byla dobrá práce. Všude byli slušní lidé. Pro nás mužské to bylo příjemné prostředí – na strojích pracovala samá mladá děvčata.

Když jsem se osamostatnil, zůstal jsem spořitelně věrný. Spolupráce byla až kamarádská, znali jsme se navzájem moc dobře a všechno bylo založeno na čestnosti a důvěře. Už jsme všichni v důchodu a stále se dvakrát do roka scházíme. Moc se vždy na své bývalé spolupracovnice těším, jsem tam jediný chlap, a tak si mě považují a se cítím se mezi nimi jak v bavlnce. Co jiného, než že se na setkáních vzpomíná, jak jsme byli mladí a hezcí. Ale to jsme pořád. Hodně taky kolují fotky – hlavně vnoučat a těch z dovolených. Já jsem sebou fotky nevzal, ale můžu vnoučka a našeho psa Hurikána nakreslit.

Nedávno jsme taky poseděli v restauraci. Sešlo se nás asi dvacet. Musím při takové příležitosti všechny obejít a připít na setkání. Mám vždy takovou radost, že vínem nešetřím. Je to pro mě hodně náročné, docela se vždy společensky unavím. Tentokrát to byl zase moc příjemný večer – jen kdyby jich bylo víc. Naše setkání většinou končí tak, že se najednou všichni zvednou, vypadá to,

jako když do nich někdo strelí, a já zůstanu v restauraci sám.

Pan vrchní mně povídá, že je všechno zaplacené a že tedy půjdeme pomalu domů.

„Tak mně dejte na závěr ještě jednu dvojku, vždyť tady nejsem sám, támhle sedí ještě jeden pán.“

„Mám tam ještě nějakou práci, a tak vám dvojku ještě dám“, odvětil pan vrchní.

Přinesl víno a já tomu pánovi pozvednutím číše připil na zdraví. I on pozvedl, a tak jsme si notovali. Musel jsem si dojít odskočit, a ten pán také vstal. Když jsem se vrátil a otočil se na židli, tak už zase seděl na svém místě. Vtom ale znovu přišel pan vrchní. Zaplatím, zvedám se, a ten pán taky. Najednou se mi rozsvítilo, že jsem to pořád jenom já, ale v zrcadle. Pan vrchní řekl, že si to také myslel, když jsem mu povídal, že jsme tam ještě dva. Tak jsme se tomu od srdce zasmáli.

Takové nevinné posezení, a já se asi trochu opil nebo dočista zbláznil. Příště nesmím mít z našeho setkání takovou radost. Anebo popíjet nealko. To by ale nebylo ono. Popíjení vínečka k setkání přímo patří.

Olda Perlík

Něco málo z nedávné historie dopravy na Loučeni

Nechci připomínat slavnou historii dostavníků a pošty na Loučeni, ani velkého zájezdního hostince U Dragounů a později U Havířů. Chtěl bych jen vzpomenout pozdější dobu, jež jsem pamětníkem. Týká se autobusové dopravy.

Jako malý kluk si matně vzpomínám, že již za první republiky měla Loučeň autobusové spojení do Mladé Boleslavi. Jezdila sem nějaká soukromá společnost se zeleným autobusem a jedním z jejích řidičů byl pan Josef Bičák, ženatý v Chudíři. Dnes má pomníček na loučeňském hřbitově, přestože po válce bydlel a pracoval v Novém Boru.

Do Nymburka zajišťoval spojení bývalý motocyklový závodník, pan Narcis Podsedníček z Nymburka, který ve svém autobusu vozil i poštu na Loučeň a do Mcel. Jeho červený autobus byl za války vybaven velkým kotlem na dřevoplyn umístěným v zadní části autobusu. Na střeše vozil kromě zavazadel pytle s dřevěnými polínky. Pamatuji se, že do Mcel navečer již téměř nikdo nejezdil, a tak někdy naložil několik dětí a svezl je do Mcel a zpět. Za odměnu jsme mu pak pomohli natrhat do pytle jetel či vojtěšku pro jeho králíky. Také jsem se toho polního pychu účastnil.

Za války a těsně po ní na Loučeň jezdil z Hradce Králové pan Josef Herink, který v té době zastával vysoké místo na ředitelství státních drah. Na Loučeni dožíval jeho otec a žily zde dvě jeho mladší sestry. Jako koníčka měl ovocnářství, a tak se stýkal s předním funkcionářem Svazu ovocnářů panem Václavem Kochem z Patřína. Výše jmenovaný pán dospěl k názoru, že Loučeň jako letoviště potřebuje ke svému dalšímu rozvoji spolehlivé spojení s okolními městy a také nějaké pracovní příležitosti, aby mladí lidé neutíkali do měst za prací. Loučeň sice v té době byla ještě dost soběstačná, téměř v každém domě byla nějaká živnost či řemeslo, kte-

ré zaměstnávaly nejen členy rodiny, ale v mnoha případech poskytovaly zaměstnání i dalším pracovníkům, dělníkům či učedníkům. To se však výrazně změnilo po roce 1948.

Pan Josef Herink těsně po válce prosadil, aby na Loučeni vznikl závod „ČSD – autobusy“. Bylo sem zařazeno několik malých autobusů Praga RND. Závod byl umístěn ve velkém přístřešku pro kočáry v zájezdním hostinci U Havířů a začal zajišťovat pravidelné spojení do Nymburka, Mladé Boleslavi, později do Lysé nad Labem, Křince a Prahy. Když se podařilo na jeho návrh získat pro ČSD i zámek po vojácích a byla sem umístěna škola výpravčích, získaly ČSD i zámecké garáže, kam byl závod přestěhován. Našla zde práci celá řada lidí z Loučene i okolí nejen v organizační složce, ale především jako řidiči, průvodčí autobusů a také jako řidiči a závozníci v nákladní dopravě.

Dost velkou ránu dostala takto slibně se rozvíjející doprava na Loučeni, když byla autobusová doprava převedena z ČSD na Krajské národní výbory, a tak vznikla nová organizace Československá autobusová doprava (ČSAD). V té době byl závod z Loučene převeden do Nymburka a na Loučeni zůstala jen provozovna. Tím přešla i řada pracovníků z Loučene do Nymburka.

Záměr vybudovat kvalitní spojení do okolních měst přišlo vhod po roce 1948, kdy došlo k rušení živností a soustřeďování řemesel do družstev či národních podniků. Tak loučeňští živnostníci jezdili do Nymburka do Jednoty, Moděvy, Pragoděvu, Komunálních služeb a podobně. Zde je také příčina druhého výrazného úbytku obyvatel Loučene. (První pokles počtu obyvatel způsobil těsně po druhé světové válce odchod zhruba tří set obyvatel do pohraničí).

Jiří Havlát

V Senior Parku Luštěnice to žije!

Léto je pomalu za námi, posledních pár měsíců tohoto roku před námi, pojďme se podívat, co vše se u nás událo.

Léto bylo velice krásné, s mnoha slunečnými dny, které jsme si dokázali navíc i hezky zpestřit. Udělali jsme si výlet do restaurace Na Statku v Nepřevázce – moc rádi se tam vracíme, jídlo zde je vynikající. Také jsme navštívili naše sousedy v jiných Senior Parcích, kde se konaly koncerty různých umělců a bavičů. Viděli jsme například představení Vladimíra Hrona, Milana Pitkina, Milušky Voborníkové a Marcelý Ho-

lanové, která vystoupila u nás v Luštěnicích. V Senior Parku v Hrádku, kde se konal jarmark, jsme si mohli koupit ručně dělané dárečky.

Léto sice pomalu končí, my máme ale v plánu ještě spoustu různých akcí a výletů. Čeká nás Mezinárodní den seniorů s občerstvením a samozřejmě Mikulášská a Vánoční nadílka. Přejeme příjemný podzim, přátelé!

*Renata Kupcová
Senior Park Luštěnice*

Víkend v Tanvaldu

První zářijový víkend, těsně před nástupem do školy, jsme vyrazili s mladými hasiči na chalupu Medvídek do Tanvaldu. Protože jsme se opravdu hodně modlili, i tuto naši akci provázelo krásné počasí, přesně takové, jaké si k horské túře můžete přát. V pátek jely děti s trenérkami autobusem a vlakem a užily si několikrát přestupování. Od vlakového nádraží šli všichni od těch nejmladších po nejstarší pěkně po svých a pořád do kopce, až potkali chaloupku, ve které bydleli medvědi. Tam jedli z jejich misek a spali v jejich postýlkách. V pátek, po ubytování a po opečených klobásách, a hlavně po setmění, připravili dospěláci dětem „bojovku“. Děti šly po dvojicích cestou značenou světýlky a hledaly krabici s několika věcmi, které si musely zapamatovat a v cíli nahlásit. Poslední dvojička už trošičku zmokla, jinak se vše obešlo bez strachu a bez zranění. Pak se ještě chvíli hrály aktivity a hned potom se šlo spát, abychom načerpali síly na sobotní výšlap. Ráno po rozcvičce, vedené Mírou Volfem, po snídani, přípravě a rozdání svačin a pití se vyrazilo na rozhlednu na Malém Špičáku a pokračovalo se na Tanvaldský Špičák. Aby nám cesta lépe ubíhala, neboť byla, jak jinak než pořád do kopce, vyrazili chlapi dřív, cestu označili fáborky a rozmístili po ní zajímavé úkoly. Tak jsme cestou hledali a skládali

puzzle, sbírali šišky, stavěli věžičky z kamenů, nebo hledali mariášové karty rozmístěné po lese. A než jsme se nadáli, došli jsme k rozhledně, na které jsme se postupně všichni vystřídali, protože se na ni lezlo po žebříku. Pak jsme se vydali po žlutých fáborkách k Tanvaldskému Špičáku. Tam jsme hledali rozmístěný poklad a našli jsme i chlapy, kteří se nám při tom značení naštesti neztratili. A pak se šlo stále s kopce, nejprve po sjezdovce a pak pastvinami s krávami, býky a koňmi. Jen poslední etapa k chatě byla zase samé stoupání kolmo vzhůru, ale přežili jsme, i když jsme se koupali ve vlastní štávě, jak jsme byli propocení. Starší kluci po návratu rovnou naskákali do bazénu s chladnou horskou vodou. Dali jsme si gulášek od Petra Otty a pak jsme hráli hru KUBB. Zahrada byla plná různých atrakcí k zábavě, takže jsme se opravdu nenudili. Večer jsme si zahráli aktivity a double s Harry Potterem a hasičskou tematikou a šli se vyspat na zítřejší úklid a zpáteční cestu.

V neděli jsme si sbalili bagáž, uklidili a mladí hasiči vyrazili na nádraží k vlaku. Po několikrátém přesezení se dokodrcali do Nymburk, odkud je odvezlo hasičské a Házovic auto. A hurá do školy.

Vaši hasiči

Jubilanti

Své krásné životní jubileum oslavili

v září

Eva Plačková z Loučeně
Vladislav Balda z Loučeně

**Ještě jednou jim všem s opožděním přejeme
hodně zdraví a spokojenosti.**

v říjnu oslaví své narozeniny

Zdeněk Černý z Loučeně
Helena Štorková ze Studců
Jiří Kuchař z Loučeně
Terezie Marhonsová z Patřína
Dagmar Kudibalová z Loučeně

v listopadu

Ladislav Bobek z Patřína
Helena Vaňková z Loučeně
Vladimír Grus z Loučeně
Blanka Gajewská z Loučeně
Helena Ferjancová z Loučeně
Jitka Prachařová z Loučeně

a v prosinci

Zdeněk Pokorný ze Studců
František Hodač z Loučeně
Anna Rakušanová z Loučeně

**Všem jubilantům přejeme pevné zdraví
a další klidná a spokojená léta.**

Na stránkách Občasníku je možné za mírný poplatek uveřejňovat i inzeráty nebo reklamu na nabízené služby.

Pište nám na adresu redakceobcasnik@post.cz

Cena za inzerci

v černobílém provedení:

1/16 strany	A4:	60 Kč
1/8 strany	A4:	120 Kč
1/4 strany	A4:	180 Kč
1/2 strany	A4:	340 Kč
Celá strana	A4:	500 Kč

U barevného tisku
bude účtován příplatek 10 %.

Ivet
Salon

KOSMETICKÉ SLUŽBY

Libichova 198
Loučeň - Patřín, 289 37

Iveta Bartoňová
605 550 004

Kosmetický salon Ivet
**Vás zve do nově otevřené
provozovny v Patříně.**

Kontakt:
Iveta Bartoňová
tel.: 605 550 004